

Πόσοι Έλληνες να γεννήθηκαν τον Ιούνιο του '45; Όσες, περίπου, Ελληνίδες γονιμοποιήθηκαν περί τον Οκτώ βριο του '44. Τότε που οι Γερμανοί αφήσαν πίσω τους ερείπια, θάνατο, απόγνωση και έσερναν τα βήματά τους προς την ολοκλήρωση της καταστροφής που είχαν φέρει στην Ευρώ πη.

Έτσι λένε οι αριθμοί. Εννιά μήνες βαστά η κύηση στο ανθρώπινο είδος. Εκείνοι οι συγκεκριμένοι εννιά μήνες, που ξεκίνησαν με την απελευθέρωση, ήταν και οι τελευταίοι του Θανάση Κλάρα. Γνωστότερου και ως Άρη Βελουχιώτη.

Χρονικό διάστημα αρκετό, ώστε να γίνει από πολέμαρχος, δηλωσίας, να μετατραπεί από ηγέτης σε μιζέρια, από καπετάνιος σε τυχοδιώκτη. Και από το μπαλκονάκι της Λαμίας που τόσα πρόβλεψε εκείνη την μέρα της χαράς, να καταλήξει σε ενέδρα δίπλα στο Αχελώο.

Ακολουθως η κεφαλή του αναρτήθηκε σε φανοστάτη των Τρικάλων, ενδεικτικό της αγριότητας της εποχής. Έκλεινε έτσι μια εποχή. Και άνοιγε μια άλλη. Στο ίδιο πλαίσιο βίας, με τον ίδιο τρόπο. Με αίμα, με βαθύ διχασμό.

Λίγο πριν τα σαράντα του χρόνια, ο Θανάσης Κλάρας περνούσε στην Ιστορία, ως μια ακόμα σφόδρα αμφιλεγόμενη προσωπικότητα μέσα σε ένα ισχυρό στρόβιλο εξελίξεων.

Τον φετινό Ιούνιο, το Κ.Κ.Ε. με μια αράδα, τον αποκατέστησε, κομματικά, μετά από 73 χρόνια. Το 2011, τον είχε αποκαταστήσει ιστορικά. Για όσους αναρωτηθούν ποια η διαφορά των αποκαταστάσεων η απάντηση έρχεται μέσα από τους μηχανισμούς και τα ανακλαστικά του κόμματος.

Έτσι από εκεί που η επίσημη θέση ήταν: «...ούτε μπουκιά ψωμί, ούτε γουλιά νερό στο δηλωσία Άρη Βελουχιώτη», περνάμε μετά από 73 τέρμινα και στην πολιτική αποκατάσταση. Με μια αράδα. Είναι να αναρωτιέται κανείς αν ο πολέμαρχος θα την επιθυμούσε.

Στη Μεσούντα, τον Ιούνιο του 45, του 'ρθαν, όπως λέγεται, τα μαντάτα της καταδικαστικής απόφασης και από το κόμμα. Διότι οι «άλλοι», τον είχαν καταδικάσει από τον Ιούνιο του '42, τότε, που σήκωσε το λάβαρο στη Δομνίστα.

Δομνίστα Ιούνιος 1942, Μεσούντα Ιούνιος 1945, Περισσός Ιούνιος 2018. Στην Ελλάδα δεν υπάρχουν νικητές. Μονάχα ζωντανοί, νεκροί και ηττημένοι.